

październik 2017

ILUZJON
MUZEUM SZUKI FILMOWEJ

ILUZJON

Kasa kina czynna od godz. 11.00

Rezerwacja biletów: iluzjon.rezerwacje@fn.org.pl, 22 548 33 33
ZASTRZEGAMY SOBIE MOŻLIWOŚĆ ZMIAN W PROGRAMIE

Retrokino. Filmy przedwojenne w nowej odsłonie

Dziesięć milionów klatek filmowych na dwustu kilometrach odrestaurowanych taśm – to bilans prawie siedmioletniej pracy Filмотeki Narodowej nad najstarszymi polskimi filmami fabularnymi. Przeszły one gruntowną renowację za sprawą realizowanego przez Filмотekę projektu „Nitrofilm”, którego celem była konserwacja i cyfryzacja tych bezcennych zabytków. W każdą niedzielę października o godz. 16.00 zapraszamy na film „Przez ły do szczęścia” (1939) Jana Fethke. Jak zawsze będą to pokazy z kopii poddanej cyfrowej restauracji, zobaczymy więc film w nowej jakości obrazu i dźwięku. Przed każdym seansem wyświetlimy jeden z odcinków programu „Z miłości do kina”, poświęcony temu właśnie tytułowi, i zdradzimy w nim tajniki digitalizacji oraz ciekawostki dotyczące produkcji.

15 października seans poprzedzi prelekcja Michała Pieńkowskiego, filmografa Filмотeki Narodowej – Instytutu Audiowizualnego.

Przez ły do szczęścia reż. Jan Fethke, Polska 1939

Kultura Dostępna

10 złotych – tyle wystarczy, żeby raz w tygodniu zobaczyć w kinie Iluzjon najciekawsze polskie filmy ostatnich lat. W ramach programu, który jest prowadzony przez Narodowe Centrum Kultury, w każdy czwartek można obejrzeć cenione przez krytyków i nagradzane na międzynarodowych festiwalach filmy polskiej produkcji. W październikowym programie znajdują się:

Pokot reż. Agnieszka Holland, Polska 2017
Szatan kazał tańczyć reż. Katarzyna Roslaniec, Polska 2016
Maria Skłodowska-Curie reż. Marie Noelle, Belgia/Francja/Niemcy/Polska 2016
Bodo reż. Michał Kwieciński, Polska 2017

Film czarny

Film czarny, którego poetyka ukształtowana została w latach 40. w USA, wywodził się z kina gangsterskiego. Szybko jednak wyrósł poza jego ramy i stał się osobnym nurtem, do dziś inspiującym twórców na całym świecie. W filmach noir nie ma jasnego podziału na dobro i zło, wyróżnia je mroczna atmosfera, pesymistyczne spojrzenie na rzeczywistość, a także fatalizm obciążający relacje damsko-męskie. Do charakterystycznych elementów tego stylu, czerpiącego inspirację z kina ekspresjonistycznego, należą mocne kontrasty, operowanie cieniami, dominujące obrazy nocnego miasta; postacie ukazywane są często z nietypowej perspektywy, budującej kontekst psychologiczny przywoływanych sytuacji. Wyróżniająca ten nurt kina jest również zaburzona chronologia prezentowanych wydarzeń oraz narracja spoza kadru. Typowymi bohaterami filmów czarnych są przeciętni ludzie wplątani przypadkowo w kryminalne zagadki, prywatni detektywi czy femme fatale. Najbardziej rozpoznawalnymi aktorami czarnych filmów byli m.in.: Humphrey Bogart, Lauren Bacall, Rita Hayworth, James Cagney, Richard Widmark, Robert Mitchum. Kino czarne jako nurt trwało zaledwie dwie dekady, mimo to jego wpływ obserwujemy do dziś w filmach twórców takich jak David Fincher czy Christopher Nolan.

W programie:

Sokół maltański (The Maltese Falcon) reż. John Huston, USA 1941
Asfaltowa dżungla (The Asphalt Jungle) reż. John Huston, USA 1950
Bulwar zachodzącego słońca (Sunset Boulevard) reż. Billy Wilder, USA 1950
Nieznajomi z pociągu (Strangers on a Train) reż. Alfred Hitchcock, USA 1951

Mniej znane filmy znanych reżyserów

Andrzej Wajda – „Popiół i diament”, Andrzej Munk – „Eroica”, Agnieszka Holland – „Gorączka”, Jerzy Antczak – „Noce i dnie”, Kazimierz Kutz – „Sól ziemi czarnej”, Andrzej Żuławski – „Trzecia część nocy”... Kiedy wymieniamy nazwiska najwybitniejszych polskich reżyserów i reżyserek, przed oczami stają nam od razu obrazy z najważniejszych dzieł rodzimej kinematografii. Każdy z wymienionych twórców ma jednak w swoim dorobku filmy, które dzisiaj są nieco zapomniane. Próżno ich szukać w przeglądach retrospektywnych czy w ramówkach telewizyjnych, a to, co jest trudne do zobaczenia, staje się bardziej intrygujące. Cykl „Mniej znane filmy znanych reżyserów” koncentruje się właśnie na tych zapomnianych, rzadko pokazywanych dziełach i pozwala z szerszej perspektywy przyrzeć się filmografii najwybitniejszych postaci polskiego kina.

W programie:

Ktokolwiek wie... reż. Kazimierz Kutz, Polska 1966
Zabić księdza (To Kill a Priest) reż. Agnieszka Holland, Francja/USA 1988

Kino z kraju kwitnącej wiśni

Kino japońskie należy niezaprzeczalnie do najważniejszych światowych kinematografii. Kurosawa, Ozu, Mizoguchi, Ichikawa czy Kobayashi to twórcy, którzy zdobyli światowe uznanie i wygrali najważniejsze festiwale. Kino japońskie wytworzyło osobny język, który inspirował filmowców na całym świecie. Zarówno kino samurajskie, jak i eksperymentalne filmy nowofalowe cechuje bardzo często wybitna reżyseria, ale też wysmakowana sztuka operatorska, wielka dbałość o kostiumy i oczywiście wspaniałe kreacje aktorskie. Kinematografia japońska jest niesłychanie różnorodna i bogata, w cyklu „Kino z kraju kwitnącej wiśni” prezentujemy jej najważniejsze osiągnięcia.

W programie:

Harakiri (Seppuku) reż. Masaki Kobayashi, Japonia 1962
Kobieta z widm (Suna no onna) reż. Hiroshi Teshigahara, Japonia 1964
Twarz innego (Tanin no kao) reż. Hiroshi Teshigahara, Japonia 1966
Bunt (Jōi-uchi) reż. Masaki Kobayashi, Japonia 1967

Przed Harrym Potterem

Zanim młody czarodziej z Hogwartu zawiądnął zbiorową wyobraźnię milionów młodych ludzi na całym świecie, kino знаło już kilku podobnych bohaterów. Próbujący wrócić do domu E.T., malutki Willow, wielki latający biały pies, ale też nasz Pan Kleks – to postaci, które nie tak dawno królowały w dziecięcych zabawach i powodowały wypieki na policzkach. Ale poza budzeniem emocji, bawieniem i wzruszaniem, filmy młodzieżowe realizowane przed epoką cyfrowych efektów specjalnych mają też dodatkowy walor formalny. Możemy w nich podziwiać wspaniałe scenografie, kostiumy oraz niesłychane efekty pracy specjalistów od charakteryzacji. Stworzenie autentycznie wyglądających, niesamowitych światów baśniowych wymagało od twórców dużej inwencji, dzięki której, mimo upływu czasu, warto wracać do tych niesłychanie bogatych krain, które nadal wciągają i fascynują.

W programie:

Willow (Willow) reż. Ron Howard, USA 1988
Niekończąca się opowieść (Die unendliche Geschichte) reż. Wolfgang Petersen, USA/RFN 1984
Cudowne dziecko reż. Waldemar Dziki, Kanada/Polska 1986
E.T. (E.T. the Extra-Terrestrial) reż. Steven Spielberg, USA 1979

Polskim okiem. Dzieła sztuki operatorskiej – Jerzy Wójcik

Cykl „Polskim okiem. Dzieła sztuki operatorskiej” prezentuje postaci najwybitniejszych polskich operatorów filmowych. To cykl poświęcony zarówno wirtuozom pracy na taśmie czarno-białej, jak i specjalistom od kliszy kolorowej. Przyjrzymy się ich odważnym próbom formalnym i prześledzimy procesy wyznaczania nowych stylów. W ramach tej sekcji zaprezentujemy po kilka najważniejszych filmów wybranych operatorów i operatorek filmowych. W październiku przegląd zapoczątkują filmy, do których zdjęcia zrealizował Jerzy Wójcik, a będą to:

Nikt nie woła reż. Kazimierz Kutz, Polska 1960
Matka Joanna od Aniołów reż. Jerzy Kawalerowicz, Polska 1960
Faraon reż. Jerzy Kawalerowicz, Polska 1965

Polska klasyka

Polska kinematografia po II wojnie światowej budowana od podstaw na gruzach i przy ciągłych problemach ze sprzętem i brakiem taśmy bardzo szybko doczekała się nie jednego a całego pokolenia wybitnych twórców. Lata 1950-1970 należą do najciekawszych w dziejach polskiej kinematografii, a powstałe wtedy filmy weszły do kanonu nie tylko polskiej, lecz także światowej historii kina (o czym świadczy m.in. popularny cykl „Martin Scorsese prezentuje: arcydzieła polskiego kina”). W cyklu „Polska klasyka” prezentujemy najważniejsze osiągnięcia rodzimego kina – od arcydzieł szkoły polskiej po dzieła kina autorskiego. Cykl daje także okazję zobaczyć, jak zmieniła się Polska po wojnie oraz jak zmieniał się styl filmów – od warsztatu pracy aktorów przez styl formalny po język, jakim mówiły kultowe postaci polskiego kina.

W programie:

Pętla reż. Wojciech Jerzy Has, Polska 1957
Zezowate szczęście reż. Andrzej Munk, Polska 1959
Pociąg reż. Jerzy Kawalerowicz, Polska 1959
Salto reż. Tadeusz Konwicki, Polska 1965

Brazylijskie Cinema Novo

Kinematografia Ameryki Południowej z lat 60. i 70. to dość tajemniczy i nie do końca zbadany w Polsce temat. Gdy mówimy o Nowej Fali, na myśl przychodzą nam prądy artystyczne z Francji, Czechosłowacji czy Węgier, ale to właśnie w Brazylii wykształcił się jeden z najciekawszych ruchów nowofalowych: Cinema Novo. Młodzi twórcy, którzy czerpali inspirację z progresywnego teatru, a stanowili część szerszego prądu obejmującego także literaturę i muzykę, wylamywali się ze skostniałych schematów kina klasycznego i zaczęli eksperymentować i pełnymi garściami czerpać z nowych możliwości, jakie dawał sprzęt. W swoich filmach badali własną tożsamość, sięgając do tradycji afrobrazylijskich, ale też odnosili się do współczesności, ukazując życie w rządzonej przez wojskową juntę kraju. Choć filmy twórców takich jak Glauber Rocha, Arnaldo Jabor czy Pedro de Andrade ukazywały często nędzę i biedę, ich poetyka odbiegła od tradycyjnego neorealizmu i uciekała się do nieoczekiwanych efektów, malowniczych kadrów i emocjonalnego rozbuchania. Twórcy Cinema Novo chętnie odwoływali się do ludowych podań, czerpali z malowniczego, egzotycznego folkloru oraz mitologii i w tych odwołaniach kulturowych, w próbie ukazania odrębności, niepowtarzalności narodu i jego tradycji tkwi siła ich filmów.

W programie:

Karabiny (Os fuzis) reż. Ruy Guerra, Brazylia 1963
Ziemia w transe (Terra em transe) reż. Glauber Rocha, Brazylia 1966
Macunaima (Macunaima) reż. Joaquim Pedro De Andrade, Brazylia 1969

Wielkie nazwiska światowego kina: Henri-Georges Clouzot

Henri-Georges Clouzot to mistrz kina francuskiego, niesłychanie kontrowersyjna postać, twórca znany zarówno z niezwyklej pasji, z jaką realizował swoje filmy, jak i z trudnego charakteru. Jego filmy, m.in. „Kruk”, „Morderca mieszka pod 21”, „Widmo” czy „Cena strachu”, weszły do kanonu światowej kinematografii, a dziś zaskakują swoją świeżością, trzymającą w napięciu narracją i ciekawym podejściem wizualnym. Kilka spośród tych filmów doczekało się amerykańskich remake’ów, a film „Piekło” – jego niedokończone opus magnum – został niedawno przypomniany w poświęconym mu pełnometrażowym filmie dokumentalnym. Przegląd „Wielkie nazwiska światowego kina” to cykl retrospektyw prezentujących osiągnięcia najważniejszych światowych reżyserów i reżyserek.

W programie:

Morderca mieszka pod 21 (L'assassin habite... au 21) Francja 1942
Kruk (Le corbeau) Francja 1943
Kto zabił? (Quai des Orfèvres) Francja 1947
Cena strachu (Le salaire de la peur) Francja/Włochy 1953
Widmo (Les diaboliques) Francja 1954
Prawda (La vérité) Francja/Włochy 1960

Mały Iluzjon

MISIOWE PORANKI to niepowtarzalna okazja do ciekawego, twórczego i rodzinnego spędzenia niedzielnych przedpołudni w kinie Iluzjon. Na początek proponujemy krótki pokaz znanych i cenionych polskich bajek, takich jak „Reksio”, „Bolek i Lolek” i wiele innych. Po projekcji Misiowi Przyjaciele zapraszają do aktywnej rodzinnej zabawy z Misiem. Różnorodność zajęć i dodatkowe atrakcje pozwalają spędzić weekendowe przedpołudnia w milej, rodzinnej atmosferze. Dodatkowo dzieci dostają na zajęciach Misiowy Paszport, w którym zbierają pieczątki, a po ich skompletowaniu odbierają nagrody z kuferka prezentów od naszych przyjaciół z firmy Granna i z Naszej Księgarni. Zajęcia odbywają się w każdą niedzielę o godz. 12.00 i są adresowane do dzieci w wieku od 3 do 7 lat.

Plan zajęć:

07.10 MISIOWE PORANKI – SKARBY JESIENI
14.10 MISIOWE PORANKI – BOHATEROWIE POLSKIEJ ANIMACJI: REKSIO
21.10 AKADEMIA MAŁYCH ARTYSTÓW – MISIOWE POŚPIEWANKI

KLASYKA DZIECIOM to cykl koncertów muzyki klasycznej skierowanych do rodzin z dziećmi. Koncerty w sposób łatwy i przystępny przybliżają muzykę klasyczną. Dzieci i rodzice biorą czynny udział w koncertach, śpiewają, grają na instrumentach, poruszają się. Między osobami prowadzącymi a publicznością jest stała interakcja. Każdy koncert opiera się na konkretnej historii, która przybliży postaci kompozytorów i epoki muzyczne. Koncerty prowadzone są przez grupę Muzyka Łączy, którą tworzą doświadczony instrumentalista, pedagogi, muzykoterapeutki prowadzące zajęcia umuzykalniające i naukę gry na instrumentach metodą E.E. Gordona. Koncerty są przeznaczone dla dzieci w wieku od 2 do 7 lat. Na interaktywny koncert muzyki klasycznej oraz wspólna zabawę przy dźwiękach muzyki iberoamerykańskiej zapraszamy 22 października o godz. 10.00 i 11.15.

Szczegóły na www.iluzjon.fn.org.pl

